

Анастас Стоянов
Тъй му се пада

Някой подшушнал, където трябва, че Малчо е ятак на партизаните. Дошел стражар, арестувал го и двамата тръгнали към града – арестантът отпред, властта отзад.

Било залез слънце, хората се връщали от пазар и кой как ги срещал, все подвиквал:

– Къде си повел този стражар бре, Малчо? Ама нека – тъй му се пада!

Омръзнало това на полицаия, решил да сменят местата си – турил арестанта отзад, а той поел напред.

Но хората пак не мирясвали:

– Къде си подкарал този стражар бре, Малчо? Ама нека – тъй му се пада!

Не се стърпял конвойният, наредил на ятака да вървят заедно – рамо до рамо, нога до нога. Но пътниците продължавали да го ядосват, като подпитвали:

– Що ще с тебе този стражар бре, Малчо? Ама нека – тъй му се пада!

Разсърдил се не на шега пазителят на закона. Замислил се какво да направи, че този народ най-сетне да разбере кой кого води, кой кого кара и кой с кого върви в тази държава. Но не можал нищо разумно да измисли и се обърнал към арестанта си:

– Като си такъв прочут хитрец, ха научи ме що да сторя де!

А Малчо само това чакал:

– Не се кахъри, ваша милост. Такива са си нашите хора, злоезични и присмехулни. Все гледат пишман да станеш. Но има колай да им затворим устата, само че не знам дали ще ти се понрави...

– Думай да чуя, на всичко съм съгласен!

– Ако ме вземеш на гръб до града, работата ще се обърне в твоя полза.

И вярно, още първият срещнат отдалече подвикнал:

– Къде си понесъл този разбойник бре, старши? Ама нека – тъй му се пада!

А Малчо подмигвал на своите приятели и свалял шапка да ги поздрави.

КРАЙ

© Анастас Стоянов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9173>]